

Arrest

nr. 168 585 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij wordt op 14 april 2008 gemachtigd tot een verblijf in het Rijk van beperkte duur op grond van (toenmalig) artikel 9, derde lid en artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 juni 2009 wordt de verzoekende partij ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister door het stadsbestuur van Gent.

1.3. De verzoekende partij dient op 29 augustus 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 6 februari 2012 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde). Verzoekende partij wordt op 21 februari 2012 in kennis gesteld van deze beslissing. De gemachtigde neemt op 21 februari 2012 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), waarvan de verzoekende partij op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de eerst vermelde beslissing wordt op 16 juli 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 84 736.

1.4. Op 5 september 2011 dient de verzoekende partij bij de diensten van de stad Gent een aanvraag in tot herinschrijving.

1.5. Op 23 september 2011 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van de herinschrijving.

1.6. Op 23 september 2011 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 14 mei 2013 neemt de gemachtigde wederom een beslissing tot weigering van de herinschrijving. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing worden op 27 mei 2016 door de Raad verworpen bij arrest nr. 168 586.

1.8. Op 26 september 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 11 oktober 2013 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op 20 december 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven van deze beslissing gaan als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.09.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

R. Z., A. (...) (R.R. 73.10.11 467-30), geboren te A. (...) op (...) bij DVZ ook gekend als

R. Z., A. (...) (R.R.: 74.10.11 497-21), geboren te A. (...) op (...) Adres: (...)

Nationaliteit: Iran

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 10.10.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85;

EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EH RM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

1.9. De gemachtigde neemt op 11 oktober 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.10. Op 3 februari 2015 neemt de gemachtigde wederom een beslissing tot weigering van herinschrijving, alsmede een beslissing tot afgifte een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen worden op 25 februari 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen worden op 27 mei 2016 door de Raad verworpen bij arrest nr. 168 587.

1.11. De verzoekende partij dient op 4 maart 2015 een meervoudige asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 24 april 2015 wordt de verzoekende partij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.12. Op 8 juli 2015 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 24 juni 2020.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve werpt de Raad ten aanzien van de bestreden beslissing een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, juncto artikel 39/2, §2 van dezelfde wet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS* 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.2. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. *RvS* 18 december 2012, nr. 221.810).

3.3. Bij schrijven gedateerd op 28 april 2016 deelt verwerende partij aan de Raad mee dat verzoekende partij op 24 april 2015 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd erkend als vluchteling en dat zij vervolgens op 8 juli 2015 in het bezit werd gesteld van een B-kaart, geldig tot 24 juni 2020. Ter terechtzitting hierop gewezen bevestigt de raadvrouw van verzoekende partij dat zij thans in het Rijk verblijft als erkend vluchteling.

De Raad stelt aldus vast dat verzoekende partij thans, overeenkomstig artikel 49, § 1 van de Vreemdelingenwet, is toegelaten tot een onbeperkt verblijf in België op grond van haar hoedanigheid van vluchteling. Er blijkt niet dat een eventuele verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – die overeenkomstig artikel 13 van deze wet in beginsel slechts wordt verleend voor een beperkte tijd – kan leiden tot een gunstiger of ruimer verblijfsrecht

Gevraagd ter terechtzitting om het actueel belang toe te lichten dat verzoekende partij nog heeft bij huidig beroep, gelet op haar erkenning als vluchteling en de toelating tot een onbeperkt verblijf die zij thans geniet op deze grond, geeft de raadvrouw van verzoekende partij aan zich te willen gedragen naar de wijsheid van de Raad. Verzoekende partij duidt derhalve niet aan welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing nog kan sorteren en zij toont niet aan dat zij nog een belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. *RvS* 22 maart 2006, nr. 156.746; *RvS* 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep onontvankelijk is, daar verzoekende partij niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang.

Waar de raadvrouw van verzoekende partij ter terechtzitting nog verzoekt om vast te stellen dat het bestreden inreisverbod op impliciete maar zekere wijze is ingetrokken, merkt de Raad op dat onderhavig beroep niet is gericht tegen een inreisverbod. Daarenboven blijkt uit de gegevens voorhanden dat er geen inreisverbod werd afgeleverd aan de verzoekende partij.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES